

"Wij zijn solidair tegen bullebakken"

Zelfs kort na de middag zie je nog een beetje slaap in hun ogen en hier en daar hoor je een krak in hun stem. Dat ze er in de nacht na de verkiezingen in het Kempense Herselt

(Kathleen Helsen), Hoogstraten (**Tinne Rombouts**) en Geel (Griet Smaers) een flinke lap op hebben gegeven, staat buiten kijf. De scores die de 'drie gratiën' verzameld hebben, wettigen zonder twijfel overmatig drankgebruik. "Maar omdat we wisten dat het morgen (vandaag, red.) alweer werken geblazen is, hebben we het toch niet té bont gemaakt", klinkt het uit één mond.

De voorkeurstemmen van de drie hebben er in niet geringe mate toe bijgedragen dat de Kempen - altijd al een CD&V-bolwerk - weer helemaal oranje is gekleurd. Met een gele omkadering, aangeleverd door de N-VA.

Kijk maar na. **Tinne Rombouts**: 32.877 voorkeurstemmen, een verdubbeling tegenover 2004. Kathleen Helsen: 22.050, zo'n 3.000 meer dan in 2004. En Griet Smaers, vanuit het niets maar met de onverwoestbare slogan 'Deze Griet heeft het': 10.999 voorkeurstemmen.

Dames, hadden jullie dat durven dromen?

Kathleen Helsen: "Ik niet. De campagne vond ik moeilijk in te schatten. Misschien halen we maar 20 procent van de stemmen, dacht ik."

Griet Smaers: "Ik had dit absoluut niet verwacht. Ik zat zondagavond in café Het Podium in Geel en ik had de klik in mijn hoofd al gemaakt:

op naar de volgende verkiezingen.

De campagne was gedaan, ik zou maandag mijn auto en mijn appartement opruimen, want die waren

herschappen in een puinhoop vol

campagnemateriaal. En nadien

zou ik verkiezingsborden gaan

weghalen. Ik wilde zondag bovendien niks over de uitslagen horen tot ongeveer half acht. De spanning en emotie zouden me te veel zijn. Maar kort na vijf uur hoorde ik dat de partij het goed deed. Toen dacht ik voor het eerst: misschien zit er voor mij wel iets in. Het duurde ook heel lang eer de laatste resultaten binnenkwamen, zodat het een nek-aan-nekrace werd tussen Katrien Schryvers en mezelf. Maar kijk: we haalden het allebei. Toen was de ontlading enorm."

Hoe zwaar weegt zo'n politiek mandaat op jullie gezinsleven?

Kathleen Helsen: Ik kan niet harder werken dan ik de voorbije vijf jaar heb gedaan, qua uren is dat onmogelijk. In het huishouden doe ik niks, dat is allemaal uitbesteed. Ik probeer er wel helemaal te zijn voor man en kind als ik vrij ben. 't Is dus een kwestie van organiseren."

Waarom doen vrouwen het zo goed?

Tinne Rombouts: "Ik ben daar heel blij mee. Niet alleen in de Kempen scoren vrouwen, ook nationaal en internationaal. In het recente verleden hebben de mensen vastgesteld dat vrouwen er ook daadwerkelijk voor gaan. Misschien zelfs met

meer strijdlust dan mannen. De CD&V heeft bovendien altijd respect gehad voor vrouwen: we kregen er kansen. Maar ik ben met die man-vrouwdiscussie niet meer bezig. Er zijn natuurlijk nog mannelijke collega's in het parlement die op dat vlak in de prehistorie lijken te leven, maar wat vandaag telt, is dossierkennis. Wel zijn we solidair tegen bullebakken."

Kathleen Helsen: "Ja maar, ik heb toch nog de periode gekend dat ik de enige vrouw was in de gemeenteraad in Herselt. En hadden we het aantal vrouwen op de kieslijsten niet wettelijk vastgelegd, dan zouden we nu niks hebben gehad. Politiek was een mannenburcht. Omdat iedereen natuurlijk altijd zijn mandaat wil verlengen, kom je daar dan als vrouw niet tussen. Maar ook nu spelen soms nog man-vrouwtoestanden. Hilde Crevits heeft dat meegemaakt. Die wilde een paar keer een parlementaire vraag stellen aan de mannelijke voorzitter, maar dat werd telkens afgewimpeld. Tot een mannelijk parlamentslid dezelfde vraag stelde, en toen mocht het wél. Crevits was woest: "Nu is het genoeg geweest!", zei ze. Je moet je dus als vrouw toch nog altijd meer bewijzen."

Wat zijn jullie grote uitdagingen voor de eigen Kempen?

Griet Smaers: "We staan voor een complete transformatie. We moeten er de grondlagen leggen voor een nieuwe economie."

Tinne Rombouts: "De noord-zuidverbinding uitbouwen naar het noorden en verder richting Hageland."

Kathleen Helsen: "De zorgsector. We kunnen nu onze eerdere projecten afwerken, maar alles vraagt tijd: sommige effecten van ons beleid zie je pas over 15 jaar."